

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ บ้านธัมมะ เชียงใหม่
๑๓ มกราคม ๒๕๕๔ (ตอนที่ ๑)

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ บ้านธัมมะ เชียงใหม่
๑๓ มกราคม ๒๕๕๔ (ตอนที่ ๑)

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

โต๊ะหมู่บูชาพระพุทธองค์ บนชั้นสามของบ้านธัมมะ เชียงใหม่

๔. พหุการสูตร

ว่าด้วยผู้มีอุปการะมาก ๓ จำพวก

[๔๖๓] ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย บุคคล (อาจารย์) ๓ นี้ เป็นผู้มีอุปการะมากแก่บุคคล (ศิษย์) บุคคล (อาจารย์) ๓ นี้คือใคร คือ บุคคล (ศิษย์) อาศัยบุคคล (อาจารย์) ไต จึงได้ถึงพระพุทธรเจ้า...พระธรรม...พระสงฆ์ เป็นสรณะ บุคคล (อาจารย์) นี้ เป็นผู้มีอุปการะมากแก่บุคคล (ศิษย์) นี้

อนึ่งอีก ภิกษุทั้งหลาย บุคคล (ศิษย์) อาศัยบุคคล (อาจารย์) ไต จึงรู้ตามจริงว่านี่ทุกข์...นี่เหตุเกิดทุกข์...นี่ความดับทุกข์...นี่ข้อปฏิบัติให้ถึงความดับทุกข์ บุคคล (อาจารย์) นี้ เป็นผู้มีอุปการะมากแก่บุคคล (ศิษย์) นี้

อนึ่งอีก ภิกษุทั้งหลาย บุคคล (ศิษย์) อาศัยบุคคล (อาจารย์) ไต จึงกระทำแจ้งเข้าถึงพร้อมซึ่งเจโตวิมุตติ ปัญญาวิมุตติอันหาอาสวะมิได้ เพราะสิ้นอาสวะทั้งหลาย ด้วยความรู้ยิ่งด้วยตนเองอยู่ในปัจจุบันนี้ บุคคล (อาจารย์) นี้ เป็นผู้มีอุปการะมากแก่บุคคล (ศิษย์) นี้

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เรากล่าวว่าคุณอื่นจะมีอุปการะมากแก่บุคคล (ศิษย์) นี้ ยิ่งกว่าบุคคล ๓ นี้ไม่มี อนึ่ง เรากล่าวว่าคุณ (ศิษย์) นี้ จะทำการสนองคุณแก่บุคคล (อาจารย์) ๓ นี้ไม่ได้ง่ายเลย แต่เพียงด้วยการกราบ ลูกรับ ทำอัญชลี สามีจิกรรม และคอยให้จิวร บิณฑบาต เสนาสนะ และยาแก้ไข้.

จบพหุการสูตรที่ ๔

พระสุตตันตปิฎก อังคุตรนิกาย ติกนิบาต เล่ม ๑ ภาค ๓ - หน้าที่ ๗๘

ปวงเหล่าศิษยานุศิษย์ทั้งหลาย ได้กราบขอโอกาสจากท่านอาจารย์เพื่อร่วมกันแสดงมุทิตาจิต เป็นอาจารย์บูชา แต่ท่าน เนื่องในโอกาสวันแห่งการครบรอบอายุ ๗ รอบ ปีนักษัตร อันเป็นสมมุติบัญญัติชาวโลก ในวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๕๔ ที่ผ่านมานอกเหนือไปจากการเป็นศิษย์ที่ดีด้วยการเคารพเชื่อฟังคำสั่งสอน ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม เพื่อเป็นการบูชาท่านอยู่ทุกเมื่อเชิ้อวันแล้ว ยังกราบขอโอกาสท่านเพื่อที่จะบูชาท่านด้วยการแสดงออกต่างๆจากใจของทุกคน ด้วยความนอบน้อมปีติยินดี แม้ว่าการแสดงออกบางอย่าง อาจดูเป็นการไม่สำรวมอยู่บ้างด้วยความเป็นปุถุชน แต่ก็เกินไปด้วยความเข้าใจในธรรม แม้ว่าจะดูเหมือนเป็นการรื่นเริง แต่ทว่าเป็นการร่าเริงด้วยธรรม เนื้อหาแห่งถ้อยคำในคำร้องและร้อยกรองในบทกวีต่างๆ นั้น เต็มไปด้วยถ้อยธรรม ที่กลั่นมาจากใจของทุกๆ ท่าน เพื่อบรรณานอบน้อมคารวะ ท่านผู้มีนามสมมุติบัญญัติในชาตินี้ว่า ท่านอาจารย์ สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ด้วยความสำนึกในพระคุณ ด้วยกุศลจิตโดยแท้

วาระแห่งการแสดงความนอบน้อมกตเวทิตาคุณนั้นได้ผ่านไปแล้ว หหมดไป ไม่กลับมาอีก ข้าพเจ้าจึงทำได้เพียงการถ่ายทอดบางเหตุการณ์ บางตอน จากความทรงจำอันน้อย เพื่ออาจยังประโยชน์ในอนุโมทนามายของท่าน ตามสมควรแก่เหตุแลปัจจัยนะครับ อนึ่ง เนื่องจากในวันนี้ มีภาพถ่ายที่ประทับใจข้าพเจ้าเป็นจำนวนมากจึงใคร่ขอนำเสนอท่านเป็นตอนๆ รวมทั้งหมด ๔ ตอนด้วยกัน โดยตอนแรกนี้ ข้าพเจ้าขอใช้ชื่อตอนว่า " ตื่นแต่เช้า เพื่อเจริญกุศล "

วันแห่งความปีตินั้น เริ่มขึ้นตอนเช้าตรู่ของวันที่ ๑๓ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๔ บนชั้นสี่ ของโรงแรมแห่งหนึ่ง ในจังหวัดเชียงใหม่ คุณย่าสงวน สุจริตกุล สหาย

ธรรมรุ่นแรกๆ ของท่านอาจารย์ ในวัย ๙๕ ปี ตื่นนอนแต่เช้ามีด อาบน้ำแต่งตัว บรรจงสวมเสื้อสี ส้ม อันเป็นสีของวันเกิดท่าน อาจารย์คือ วันพฤหัสบดี ซึ่งท่าน เองก็เกิดวัน(พฤหัสบดี)นี้ด้วย เช่นกัน ในมือของท่าน ถือตุ๊กตา หมีตัวน้อย มานั่งรอท่านอาจารย์

ที่หน้าห้องพักพร้อมๆ กับคุณลุงนิภัทร ด้วยความตั้งใจอันแน่วแน่ของท่าน ที่จะกล่าว คำมุทิตาจิตแด่ท่านอาจารย์ซึ่งท่านให้ความเคารพเป็นที่ยิ่งนั้น เป็นคนแรก ในวันอัน สำคัญนี้

"...กราบเท้าท่านอาจารย์ ผ่านเสียง คำกล่าวหวานใส ด้วยรัก จากใจหญิงชาย ที่ไม่ห่างหายจากการฟังธรรม สุดแสนซาบซึ้ง นึกถึงพระคุณประจำ ท่านอาจารย์ได้พยายาม เกื้อกูลทางธรรม ด้วยใจเมตตา..."

"...ห้าสิบกว่าปี ที่อุทิศทั้งกายและใจ
ไม่ว่าอยู่ไหนแห่งใด มุ่งทำประโยชน์ไป ไม่เคยเหนื่อยล้า
ที่ทำอย่างนี้ ไม่หวังสิ่งใดตามมา
นอกจาก หนึ่งเดียวคือว่า ผู้ฟังนั้นเกิดปัญญา..."

...จวบถึงวันนี้ ท่านอาจารย์ก็ยังพรั่นสอน
พระธรรมทุกบททุกตอน ก่อนหลับตานอน คิดถึงคุณค่า
จะอยู่ที่ไหน จดจำใส่ใจตลอดเวลา
สิ่งที่มีค่าอันหนา ปัญญายิ่งกว่าสิ่งใด...

...กราบเท้าท่านอาจารย์ บุษบาพระคุณอีกครั้ง
สิ่งที่ลูกศิษย์มุ่งหวัง ให้ท่านเป็นดังร่มโพธิ์ร่มไทร
อายุยืนนาน แข็งแรง ตลอดไป
ชีวิตก้าวเดินต่อไป ปลุกความรู้ไว้ ในใจทุกคน..."
(ประพันธ์คำร้องโดย คุณคำปิ่น อักษรวิไลย์)

อนึ่ง เรากล่าวว่า บุคคล (ศิษย์) นี้ จะทำการสนองคุณแก่บุคคล (อาจารย์) ๓
นี้ไม่ได้ง่ายเลย แต่เพียงด้วยการกราบ ลูกรับ ทำอัญชลี สามิจักรม และคอยให้
จีวร บิณฑบาต เสนาสนะ และยาแก้ไข้.

ความบางตอนจาก

พระสูตรตันตปิฎก อังคุตรนิกาย ติกนิบาต เล่ม ๑ ภาค ๓ หน้า ๗๘

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย

ธรรมอย่างหนึ่งเมื่อเกิดขึ้นในโลก ย่อมเกิดขึ้นเพื่อเกื้อกูลแก่ชนเป็นอันมาก
เพื่อความสุขแก่ชนเป็นอันมาก เพื่อประโยชน์แก่ชนเป็นอันมาก เพื่อเกื้อกูล
เพื่อความสุขแก่เทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย

ธรรมอย่างหนึ่งเป็นไฉน คือ สังฆสามัคคี ความพร้อมเพรียงของหมู่ให้เกิดสุข

www.dhammadhome.com

กราบอนุโมทนาในกุศลทุกประการของท่านอาจารย์
และขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุกท่านครับ
พบกับตอนหน้า " ผู้คนแวดล้อม " นะครับ

